

2022. gada septembris

Bezmaksas

Nākam satikties ar savējiem

Jau 50 gadus mēs kāpjam skolas kalnā, kur slejas mūsu „gaismas pils”. Ja uzmanīgi ieklausās rudens vēju gaudās un seno koku šalkās, var sadzirdēt soļus – no pagātnes nākotnē. Jā, tur jau viņi visi ir – mūsu kolēģi un absolventi, kuri nenogurdināmi ar gaišām domām un trakulīgām idejām ceļu uz skolu bruģējuši drošu, taisnu un stabilu. Šajās sienās joprojām dzīvo daļa no jums, no jūsu ieaudzinātās darba mīlestības, mācīties prasmes, šeit sastapāties ar pirmo vilšanos, uzvaras sajūtu un sacensības garu. Iespējams, ka kopā ar savu skolotāju tieši no skolas devāties pirmajā pārgājienā vai mācību ekskursijā. Atcerieties, kā garšoja ugunskurā

cepti kartupeļi un kādas bija emocijas pēc pirmās uzvaras sporta sacensībās! Sajūtas neaizmirstamas!

Jā, skola ir vieta, kurā veidojas mūsu dzīves pieredze – darīt, līdzdarboties, draudzēties, cienīt un mīlēt. Mūsu dzīves laika griežos ir metušas dažādus kūleņus, bet ik brīdi domās un atmiņās atgriežamies pie saviem skolotājiem, skolas draugiem, domās pakavējamies skolas plašajos gaitēņos. Un nākam satikties – ar savējiem, sen neredzētiem un ikdienā sastaptiem. Un atkal skolas kalns, varbūt šoreiz ne tik stāvs un ne tik tāls, bet joprojām drošs un stabils. Jūsu atmi-

ņas mūs spēcina un bagātina, reizēm iedvesmo un dod enerģiju turpmākajam darba cēlienam. Savos 50 skola jūs atkal grib satikt – pieredzes bagātos un jaunībā dzirkstošos, nopietnos un ne tik ļoti, nedaudz izklaidīgos un vienmēr precīzos, nu tieši tādus, kādi esam – savējos!

Skolai novēlu stabilitāti izaugsmē un attīstībā, skolotājiem dzīves gudrību un virmojošu enerģiju darbojoties ar jauniešiem, skolēniem ieinteresētu skatienu, tiekoties ar visu jauno un nezīnāmo!

Madlienas vidusskolas direktors
Edgars Viņķis

Atminoties Madlienas vidusskolu

1972. gada 1. septembra svinīgais pasākums.

Madlienas vidusskola aug, veidojas un mainās. Piecdesmit gadu laikā tajā ir mācījušies tik daudzi skolēni, un katram atmiņas krāsojas savās krāsās, atceroties skaisto un jauko, arī bēdu brīžus un palaidnības. Skola – tas ir gan nopietns mācību darbs, gan aktīva un jautra ārpusstundu dzīve. Mūsu atmiņas veido Madlienas vidusskolas vēsturi. Tā ir laikmeta liecība – ar savu krāsojumu un arī subjektivitāti. Atmiņu stāstos izmantots materiāls no 2017. gadā veidotās grāmatas „Mana Madlienas vidusskola” un pēdējo piecu gadu absolventu domas.

Kad tuvojās vidusskolas absolvēšana, sākām domāt par turpmāko. Klasiskie mācību priekšmeti – matemātika, fizika, latviešu valoda un citi – kļuva svarīgākie. Tā kā bijām pirmais skolas izlaidums, nebija nekādas pieredzes par iestāšanos augstskolās. Gatavojos nopietni, un pārliecinoši izdevās kļūt par Rīgas Politehniskā institūta [tagad Rīgas Tehniskā universitāte] Arhitektūras un celtniecības fakultātes studentu. Arī citiem izdevās līdzīgi, apliecinot Madlienas vidusskolas skolotāju darba augsto līmeni.

Ivars Šrāders, 1. izlaidums (1975. gads)

1972. gada 1. septembris atmiņā saglabājies kā brīnišķīga vasaras nogales diena, kad, saposušies ar ziedu pušķiem rokās, pulcējāmies pie kultūras nama, un, īsinādami laiku, pārspriežot raibos vasaras piedzīvojumus, visi ar nepacietību gaidījām, kad beidzot varēsīm sākt mērot pāris simtu

metru garo ceļu uz jauno skolu. Pēc gājiena sekoja svinīga skolas atklāšanas ceremonija ar neskaitāmām uzrunām, laba vēlējumiem un lentītes griešanu. Tad, pirmajam zvanam skanot, audzinātāju vadībā pa pāriem, rokās sadevušies, beidzot varējām iesoļot skolā. Sajūta, sperot kāju pār ēkas sliekšni, kurā pirms pāris nedēļām rosījās celtnieki, un tagad, ieraugot gaišas un saulainas klašu telpas, plašos gaiteniskus ar parketa grīdu un ēdnīcu, kur pa logiem pastāvīgi iespīd dienas gaisma, sajūtas salīdzinājumā ar Lielo muižu, tēlaini izsakoties, bija kā no krēslas zonas pārceļties gaismas valstībā.

Andris Cināts, 3. izlaidums (1977. gads)

Kopā ar audzinātāju mūsu klase par nopelnīto naudu apceļoja gan Latviju, gan bijušo PSRS teritoriju. Rudeņos pēc mācību stundām naudu pelnījām, novācot cukurbietes padomju saimniecības „Madliena” laukos, bet ceļojumos devāmies pēc mācību gada beigām. Pionieru laikos daļu vasaras pavadījām

pionieru nometnēs gan skolas internātā, gan teltīs Zādzēnē pie Ogres upes – pa dienu ravējām bites, pa vakariem peldējāmies Ogres upē, organizējām spēles, atpūtāmies pie ugunsкура un dziedājām. Nebija laika sēdēšanai mājās un slinkošanai. Par vasarā nopelnīto naudu padomju saimniecība „Madliena” mums piešķīra brīvpusdienas skolā. Kad beidzās pionieru laiks, stājāmies komjaunatnes organizācijā.

Ligita Fokrote, 8. izlaidums (1982. gads)

Kā izcilu mūsu skolā gribētos mīnēt sporta sekcijas darbu. Jau no sākumskolas gadiem skolotājs Andris Šrāders panāca, ka fizikultūras stundas kļuva gaidītākās gandrīz visiem audzēkņiem. Skolotāja Jevgēnija Liepas ierašanās Madlienā vēl vairāk pastiprināja jau tā sportot gribošo skolēnu vēlmi brīvo laiku pavadīt kādās sporta nodarbībās. Skolotāju entuziasms lika ne tikai talantīgajiem, bet arī nevarīgajiem, par kādiem daudzus drīz vairs saukt nevarēja (to skaitā arī mani), aizrauties ar sportu. Skolas sporta zāle, stadions, manēža, baseins, slēpošanas trases – lieliskas vietas, ar kurām saistās Madlienā pavadītais laiks.

Inita Jurciņa (Bindemane), 10. izlaidums (1984. gads)

Ceturtajā klasē nonācām latviešu literatūras gūstā. Tā kā mūsu klases audzinātāja bija Dzidra Megi, tad latviešu valoda un literatūra mums bija Dieva tā kunga vietā pielūdzama. Un labi, ka tā. Diezin vai es tagad par žurnālistu būtu kļuvis, ja ne ar milzīgo piespiešanu man tā gramatika nebūtu

Ogres rajona vieglatlētikas sacensību uzvarētāji un skolotāji, 1980. gads.

„sastūķēta iekšā”. Valodiņa jau arī raisās no tā milzīgā literatūras blāķa, kas gribi vai negribi bija jāizlasa. Nu nebija man tolaik tā mīļākā mācība, nebija... Kaut jāpiebilst, ka īsti mīļa man neviens nebija, jo ārpusskolas nodarbības (pozitīvās un visas citas) šķita daudz tuvākas. Matemātika – tā gan bija izņēmums. Nemācījos jau, protams, un par mājas darbiem parasti „coberi” (divnieki) vien bija, bet, tā kā matemātiku mācīja Aina Šrādere, tad stundā ar dzirdēto bija gana, lai kontroldarbos un pat matemātikas olimpiādēs nebūtu problēmu. Tā arī „šļūcu cauri” visam tam mācību procesam – galva viegla, kam mocīt ar papildus darbu?

*Jānis Vilnītis, 13. izlaidums
(1987. gads)*

Skolas laiks galvenokārt saistās ar tautas dejām. Cik atceros, tad deju nodarbības sāku apmeklēt jau no 1. klases. Pirmos deju soļus mācīja Daina Līdaka, viņa bija labestīga un arī ļoti stingra. Tas deva labus rezultātus, jo rajona skatē Madlienas deju kolektīviem nebija grūtību iegūt augstu vietu un piedalīties Dziesmu un deju svētkos. Vēlāk deju nodarbības vadīja Dava Lūse. Bija brīdis, kad ar dejām, tikai jau modernajām, nodarbojos arī pēc skolas. (..) Īpaša nozīme skolas dzīvē bija direktoram Broņislavam Zukulim, jo Madlienas vidusskola bieži saņēma to, par ko citas skolas varēja tikai sapņot. Tas bija direktora nopelns. Domāju, ka daudzi atceras arī lielo kaktusu viņa kabinetā. Parasti te nācās uzturēties nevis, lai saņemtu apsveikumu, bet, lai uzklausītu kārtējo rājienu, tādēļ, atstājot kabinetu, galvenais bija uztraukumā nesaskrieties ar milzīgo adataini.

*Sandris Ikaunieks, 18. izlaidums
(1992. gads)*

Droši varu apgalvot, ka visi pedagogi, kas mani mācījuši, ir skolotāji ar lielo burtu un katram no viņiem esmu pateicīga gan par mācīto, gan par uzslavām, gan arī par kādu skarbāku vārdu. (..) Pēc pēdējā eksāmena ceļā no skolas uz mājām, nonākdama pie stadiona, nejauši atskatījos atpakaļ. Un tikai tad ieraudzīju, cik skaistā vietā atrodas Madlienas vidusskola un cik skola ir cēla. Sajūta bija tāda, it kā es skatītos uz dārgu gleznu. Visus šos 11

Svinīgā solījuma nodošana Pionieru svētkos, 1986. gads.

mācību gadus to pat nebiju pamanījuši. Tikai tad sapratu, cik patiesībā skolas laiks ir bijis skaists.

*Anita Muceniece, 22. izlaidums
(1996. gads)*

Skolas laiku iemūžināju fotogrāfijās, un redzu, ka ar savu klasi esam bijuši skaistās Latvijas pilsētās, rakstnieku muzejos, parkos, muižās. Klasē bija vairāki jautrā gara uzturētāji, un nebija grūti celties no rītiem pirms pulksten septiņiem, lai jau 7.15 dotos ar autobusu uz skolu un satiktu klases biedrus, jo dzīvoju attālāk no Madlienas centra. Ziemas rītos, kad termometrs noslīdēja zem -20 grādiem, autobuss vienkārši negāja, mēs devāmies uz skolu kājām jautrā, čalojošā barā. Tad gan pēdējie metri, īpaši skolas kalniņā kāpjot, bija tie grūtākie. (..) Man, vidusskolniecei, toreiz patika plānot, organizēt un rīkot dažādus pasākumus vai sarīkojumus. Tādos brīžos pazuda laiks, un mēs ar domubiedriem mājās pārradāmies vien krēslā, protams, izprasot atļau-

ju un pirms tam no skolotāju istabas telefona sazvanot mājiniekus. Vienu gadu pat visi bridām pēc Ziemassvētku egles uz netālo mežu! Rotājām telpas, apgleznojām logus.

*Iveta Ābele (Ozola-Ozoliņa),
26. izlaidums (2000. gads)*

Kādu laiku skolā bija radio istaba. Stundu starpbrīžos atskaņoja mūziku. Diemžēl šis prieks nebija ilgs. Patika skolas pasākumi – popielas, Valentīna dienas, projektu nedēļas, klases ekskursijas. Kādā projektu nedēļas noslēguma pasākumā kopā ar draudzeni Ramonu Bilmez (dzimusi Feodorova) uzstājāmies kā dziedošais duets. Sintezatoru spēlēja Velga Balode. Patīkamās sajūtas mījās ar uztraukumu. Izpildījām dziesmas „Nekur nav tik labi kā mājās” un „Smilšu rausis”. Pēc tās reizes šīs dziesmas nespēju vienaldzīgi noklausīties. Skolas pasākumi parasti noslēdzās ar diskotēkām, kuras vienmēr apmeklēju. Atminos lapu

Ziemassvētku uzvedums „Mežrozīte”, 2002. gads.

Popielas pasākums, 2016. gads.

grābšanu, dežūrēšanu pie skolas zvana, ēdamzālē un skolas telpās. Skaisti pasākumi bija 9. un 12. klases izlaidumi. Īpaši Žetonu vakars, kas satuvināja klasi, jo sapratām, ka drīz mūsu ceļi šķirsies, tāpēc atcerējāties daudzus kopīgos pasākumus un tos atveidojām uzvedumā. 2003. gadā ieguva titulu „Gada skolēns”, tas bija brīnišķīgi! Biju lepna un sajutu atbalstu un prieku no klasesbiedriem, skolotājiem, ģimenes, draugiem.

Lelde Mietule (Logina), 29. izlaidums (2003. gads)

Skola deva tik daudz iespēju katram izpausties veidos, kādi vislabāk patika, ja vien bija vēlme. Dejas, sports, aktiermāksla, socializēšanās un plānošana. Pat ja patika matemātika un vispār kāds mācību priekšmets bija īpaši tuvs, tad varēja gatavoties olimpiādēm, nevienam nebija aizliegts papildus izglītoties, ja vien bija aizrautība. Atceros, ka gadu pēc gada piedalījies matemātikas, bioloģijas, mājturības, latviešu valodas olimpiādēs. Bija arī labi rezultāti, atzinības, bet vairāk par visu novērtēju jau tad iegūtās zināšanas.

Līga Paeglīte, 35. izlaidums (2009. gads)

Mācību gada mīļākais laiks bija Ziemassvētki. Tā patīkamā svētku kņada – mēģinājumi, klašu rotāšana, klases eglītes – vienmēr skolas vidi padarīja tik ļoti patīkamu un mājīgu. Īpaši jau vidusskolas gados, kad skolotāja Inta Putniņa-Cīrule mūs piesaistīja veidot Ziemassvētku lugu dekorācijas. Kur nu vēl labāk – aiz loga sals un sniegš, bet

mēs – ar siltu tēju, cepumiem, krāsu bundžām un otām, un fonā vēl Ziemassvētku dziesmas. Protams, es varētu minēt vēl daudzus skolas organizētos pasākumus, kuri tik ļoti patika un aizrāva. Gan personīgās veiksmes, gan izgāšanās, par kurām, tagad domājot, paliek jautri. Piemēram, slavenās popielas. Mūsu klases (precīzāk – mana personīgā) zvaigžņu stunda bija, kad ar klasesbiedriem Justīni Praliču, Viktoru Gailīti un Emīlu Viduci dziedājām grupas „Credo” dziesmu „Nāk nakts”. Mēs ar Justīni bijām pašas labākās bekvokālistes (kā pašas ticējām), un prožektorī spīdēja tikai uz mums (tā vismaz pašām šķita), kaut gan vienīgā frāze, ko dziedājām, bija „Nāk nakts”. Ieguvām 3. vietu, bet sirdī tik un tā jutāmies kā uzvarētāji.

Marta Ločmele, 38. izlaidums (2012. gads)

Glūži vai maģisks – tā varētu nosaukt Ziemassvētku laiku skolā. Atceros stundām garos mēģinājumus, tērpu gatavošanu, kā arī gandarījumu par

labi paveikto darbu – tas radīja svētku atmosfēru skolā. Katru rudenī notika tirdziņš, kur mazie sākumskolas bērni bija sarūpējuši dažādus gardumus un citas lietas. Popielas, orientēšanās skrējieni, diskotēkas un pārējie pasākumi – tie padarīja dzīvi interesantu.

Sintija Šmate, 41. izlaidums (2015. gads)

Mana skola ir gaiša un patīkama vieta. Skolēni draudzīgi, skolotājas – laipnas un palīdz bērniem, paskaidrojot mācību vielu vairākas reizes, kamēr skolēns sapratīs. Skola ir plaša, un tās teritorija vienmēr tīra. Savu skolu vēlētos redzēt vēl skaistāku, jo tā ir manas otrās mājas. Skola ir vieta, kurā es pavadu pusī no savas dzīves. Esmu laimīgs, ka varu mācīties Madlienas vidusskolā. Daudz kas ir padarīts, un nav vairs kā agrāk, bet daudz ko vēl varētu mainīt. Gribētos, lai zvans uz mācību stundu skanētu ar skaistiem dziesmas vārdiem, kas varētu man uzlabot garastāvokli. Tāda ir mana skola, un nekur citur nevēlos mācīties. Vēlētos, lai mani bērni un bērnu bērni mācītos šajā skolā.

Eduards Praličs, 45. izlaidums (2019. gads)

Skola katru no mums ir pilnveidojusi un attīstījusi. Te esmu apguvusi nezināmo un tiekusies uzzināt vēl vairāk. Paldies skolotājiem par pacietību un izturību, par motivāciju un uzmundrinošiem vārdiem. Paldies par lielo darbu, lai mēs izaugtu par gudriem un talantīgiem jauniešiem, kuri ir konkurētspējīgi darba tirgū.

Arita Semjonova, 48. izlaidums (2022. gads)

12. klases 1. semestra noslēguma stunda, 2021. gads.

Būt skolotājam – tā ir misija un aicinājums

Skolotāju kolektīvs, 1984. gads.

Skolotāji ir skolas dvēsele, labie garīni un gaismas devēji. Stipra tā skola, kurā ir labs skolotāju kolektīvs – erudīts, zinošs, darbīgs un profesionāls. Arī skolotāju atmiņas veido Madlienas vidusskolas vēsturi, dažkārt šie pavedieni savijušies mūža garumā, ja skolotājs ir mācījies savā skolā, te izglītību guvuši viņa bērni un mūža darba gadi pavadīti Madlienas vidusskolā. Dažādi stāsti, raibas atmiņas, kuras vieno sava darba mīlestība un cieņpilna attieksme pret paveikto.

Skolotāju atmiņas bija iespēja lasīt avīzē „Mana Madliena” no 2022. gada februāra līdz augustam. Jubilejas avīzē – dažu skolotāju atmiņu pavedieni un vēlējumi skolai jubilejā.

Atceroties darba gadus, brīnišķīgākā sajūta bija darba rezultāti, ja izdevās skolēniem iemācīt ieplānoto, lasītprasmī, uzrakstīt nepaklausīgos burtus, reizinašanas tabulu. Bērni ir atšķirīgi, ar dažādām prasmēm, interesēm un gatavību mācību darbam. Ja varēju ar mazo censonīti pārvarēt kādu šķietami neiespējamo darbiņu, tas bija vislielākais prieks. Jūs, šodienas pedagogi, esat varoņi. Novēlu jums izturību, veselību un „biezu ādu”.

Leonora Atslēdžiņa

Siltums ielīst dvēselē, kad atminos skaistos mirkļus skolas sporta, vēlāk aktu zālē, kur kopīgi iedzīvināts kāds no scenārijiem – Žetonu vaka-

ram, Ziemassvētku uzvedumam, valsts svētkiem vai Mātes dienai. Kur nu vēl Valodu nedēļas pasākumi, Dzejas dienas, ieskats autoru dzīves un daiļrades lauciņā. Vienmēr blakus bija komanda, kas rūpējās par mūziku, telpas dekorēšanu, zāles tīrību un gaismām. Es pat nevaru nosaukt visus, kas šajos garajos gados to darījuši, jo to ir simti, bet pleca sajūta, atbalsts un sapratne nekur nepazūd pat tagad. Arī skolas jubilejas pasākumi, absolventu salidojumi – neviens no uzrunātajiem man neatteica, visi piekrita – gan skolotāji, gan esošie un bijušie audzēkņi. Un kāds prieks ielija sirdī, kad veiksmīgi nodejots valsis, nodziedāts solo vai norunāts garš un grūts dzejolis. Paldies, jūs sasildījāt mani!

Silvija Tutāne

Starp daudzajiem pienākumiem visvairāk enerģijas veltīju darbam ar skolēnu pašpārvaldi. Jauniešu līdzdarbošanās savas skolas tēla un tradīciju veidošanā bija jēgpila un reizēm arī drosmīga. Skolēnu parlaments bija iniciators vienota dizaina Žetonu gredzenam. Skolas ārpusstundu dzīves organizēšana bija komandas darbs, un tādēļ milzīgu paldies gribu teikt visiem mani kolēģiem, jo, tikai kopā darbojoties, varējām paveikt tik daudz. Pasākumiem, kas laika gaitā bija kļuvuši par neatņemamu skolas dzīves sastāvdaļu, vienmēr tika meklēta kāda jauna nokrāsa. Priecājos par iespēju būt arī klases audzinātājam, jo

tas manū pedagogisko darbību padarīja vēl nozīmīgāku un interesantāku. Ir daudz neaizmirstamu atmiņu, kā arī lepnums par skolas absolventiem. 21 mācību gads ir aizvadīts, strādājot no sirds un ar pilnu jaudu. Lai skola vēl ilgus gadus gaida atnākam ciemos savus absolventus!

Elita Atslēdžiņa

Ar Madlienas vidusskolu man saistās 30 darba gadi, kuru laikā esmu veikusi dažādus pienākumus. Tie vienmēr ir prasījuši radošu pieeju un nepārtrauktu sevis pilnveidošanu, tieši to, kas man patīk. Atceros pagājušā gadsimta 90. gadus, kad uzsāku angļu valodas mācīšanu pavisam „neangliskā” vidē; tā bija īpaša privilēģija, jo tolaik daudzi izjuta šo zināšanu nepieciešamību, tādēļ nelikās grūti iztikt pat bez mācību grāmatām, vien ar kopētām darba lapām. Ļoti novērtēju to, ka dzīve mani lutinājusi ar lieliskiem kolēģiem, kurus tagad gan vairs ne tik bieži sastopu, bet atceros ar prieku. Mans vēlējums gan skolēniem, gan vecākiem, gan ikvienam pedagogam un skolas darbiniekam – būt aizrautīgiem savā darbā, nezaudēt optimismu un kā pamatvērtību saglabāt godīgu attieksmi un iejūtību citam pret citu.

Alda Karaseva

Kā jaukākos brīžus, kurus atceros, ir tie, kad redzēju mazo skolēnu izaugsmi, tās bija arī ekskursijas un pārgājieni, klases pasākumi, kuros labāk iepazīnu bērnus. Joprojām ausīs skan kāda skolēna teiktie vārdi pēdējā skolas dienā – paldies, skolotāj, ka padarījāt mani par tik gudru skolnieku. Skolā nostrādātie gadi bijuši interesanti un bagāti. Gribētos, lai skolēni ir apzinīgāki, lai saprot to, ka mācības ir dzīves pamats. Novēlu saliedētu skolotāju kolektīvu, kas darbojas kā vienota komanda.

Rasma Vērpēja

Ļoti priecājos, ja izdodas savos mācību priekšmetos aizraut, ieinteresēt, saredzēt, sajust, izprast, uzmanīgāk ieklausīties, kas notiek ap mums visapkārt, un, protams, būt saudzīgākam,

atbildīgākam pret dabu – mūsu mājām. Ja tas būtu iespējams, tad daudz lielāku laiku no mācību stundām labprāt mācītu āra nodarbībās, pārgājienos, mācību ekskursijās. Ar prieku atceros Madlienas dižu koku pētīšanas pārgājienu, kad iesaistījās visi skolēni. Vairākas klases kopā ar mani pārgājienos iepazīnušas Latvijas skaistākās vietas.

Inta Oša

Strādājot skolā, esmu sajutusi gan bijušo, gan tagadējo kolēģu sirsnību un atsaucību, radošu atmosfēru, draudzīgu un saliedētu kolektīvu. Uzskatu, ka mūsu skolai ir skaistas un neaizmirstamas tradīcijas. Īpaša vieta manos darba gados ir audzināmām klasēm, jo esmu piedzīvojusi piecus skaistus vidusskolas izlaidumus. Skola ir vienīgā vieta, kurā atmiņu zvans, vienojot paudzes kopā, cauri mūžībai skan.

Daiva Lūse

Tā nu ir sanācis, ka mana dzīve bez Madlienas vidusskolas nav iedomājama. Esam dzimušas ar 10 dienu starpību un „roku rokā” pavadījušas visus šos gadus. Tā kā mani vecāki bija skolotāji, skolas dzīvi iepazīnu pavisam jaunā vecumā, ko vairāk gan atceros no citu atmiņām. Savus skolas gadus atminos ar siltumu sirdī. Tie bija piepildīti ar piesātinātu sabiedrisko dzīvi, visdažādākajiem pasākumiem, ekskursijām. Pirmo klašu audzinātāja Daina Līdaka mūs aizrāva ar dejas pasauli, kas bija neatņemama skolotājas un viņas klašu sastāvdaļa. Visjaukākās atmiņas man saistās ar vēlākajiem skolas gadiem un audzinātāju Ainu Šrāderi, kas vienmēr bija līdzās gan priekos, gan bēdās. Tikpat piepildīts un gandarījuma pilns ir mans darba mūžs vienīgajā darba vietā – Madlienas vidusskolā. Tas ir 31 bērnu un viņu vecāku mīlestības pavadīts gads. Tie ir mani mīļie kolēģi, kas bijuši un ir blakus. Lepojos, ka esmu daļa no Madlienas vidusskolas, un ceru, ka skolai tikpat daudz skaistu gadu vēl priekšā.

Signe Kušnīre

18 mani pedagoģiskā darba gadi tika aizvadīti Madlienas vidusskolā. Tas bija ļoti radošs un interesants laiks. Esmu gandarīta to saukt par savas pedagoģiskās darba pieredzes piesātinātāko laiku ar īpašiem notikumiem. Tā

Skolotāju diena, 2006. gads.

bija laba iespēja darboties jaukā un atraktīvā kolektīvā, pieņemt visas piedāvātās iespējas, īstenot savas idejas, piedalīties jaunās paaudzes ne tikai izglītošanā, bet arī audzināšanā. Biju sākumskolas skolotāja zinātkāriem, aktīviem un patiesiem ķipariem. Tā ir netverama sajūta, ka esi klātesošs mazā cilvēkbērna dzīvē četrus gadus. Šobrīd priecājos, ka varēju kaut nedaudz ietekmēt, palīdzēt un īstenot kādu sapni vai nodomu, ko bija iecerējuši bērni.

Vita Volkopa

Mūsu skolai jau 50 gadi. Daudz kas ir bijis šajos gados, daudz prieka, daudz smieklu un laimes, daudz asaru izraudāts skolas gaitējos un klasēs. Ir svarīgi nepalikāt uz vietas. Iet vai braukt, meklēt, atrast, kļūdīties. Turpināt ceļu tālāk vai atgriezties – katra paša izvēle! Bet visā šajā ceļā paņemt pa daļiņai... kādu akmentiņu, kādu kristāla gabaliņu no tā, kur esi bijis, ko piedzīvojis, noskaņū, cilvēkus, kas tev bijuši blakus. Lielu paldies gribu teikt savām audzināmajām klasēm, saviem mīļajiem audzēkņiem par sapratni visos jautājumos, par uzticēšanos, par sarunām, ierosmēm un idejām, paldies, ka vienkārši bijāt blakus! Paldies par pārsteigumiem un garšīgajām tortēm mūsu kopīgajos svētkos!

Anita Jākobsone

Skaistākie mirkļi skolā ir bērnu mirdzošās acis un sajūsmas saucieni, kad, savienojot divus caurspīdīgus šķidrumus, rodas pienbaltas vai citrondzeltenas klīmpas vai šķīdums iekrāsojas aveņsārts. Jūtos patī kā skolniece, kad pirmoreiz redzēju šos

brīnumus. Vai arī aina bibliotēkā – ienāk bērns un lūdz palīdzību grāmatas izvēlē, noskaidroju intereses, iesaku grāmatu, lūdzu palasīt, vai maz patīks. Gaidu, līdz saprotu, ka jaunais lasītājs jau ir „iekritis” stāsta radītajā paralēlajā pasaulē. Cita aina, kad jāaizvieto mājturības skolotāja un ierodos kabinetā ar savām lupatu paunām, atskan neslēptas nopūtas un vaidi. Kad parādu stundā veicamā uzdevuma paraudzīņu, meiteņu acīs redzu ne tikai izbīrnu un neizpratni, bet pat izmisumu un šausmas. Tas taču nav iespējams! Izskaidroju, parādu, visas nomierinās, un pirms zvana atskan: „Urrā! Pabeidzu!” No klašu meiteņu darinātajiem elementiem esmu izveidojusi vairākus lielizmēra tekstildarbus, kas izmantoti skolas telpu un skatuves dekorēšanai, kā arī eksponēti tekstilmozaikas festivālos Rīgā.

Edīte Lase

Protams, kā jebkuram pedagogam, arī man bijusi gandarījuma sajūta par labi paveiktu darbu, kad audzēkņi piedalījušies olimpiādēs un konkursos, iegūstot godalgotas vietas. Neaizmirstami palikuši atmiņā kolēģu sveikšanas brīži, ekskursijas, skolas akreditācija kovida laikā. Ienākot skolā, nevar nepamanīt pārmaiņas, kas to skārušas: sakopta estētiskā vide, gaumīgi noformēti skolas gaitēji, labiekārtoti kabineti, garšīgas pusdienas. Allaž ar interesi esmu vērojusi ārpusstundu pasākumus, un tie vienmēr bijuši interesanti un aizkustinoši. Viss kopā liecina par vienotu veselumu un komandas darbu.

Daiga Zamariņa

Vienmēr esmu priecājusies par skolenū attīstību, pilnveidi un uzvarām konkursos un olimpiādēs, par mirdzošām acīm stundās, par labi pateiktu vārdu, par savstarpēju harmoniju un sapratni. Esmu optimiste un rezultātu cenšos panākt ar cilvēcību, pozitīvismu un labestību. Mana skaistākā uzvara ir 2015. gadā aizsāktais un 2017. gadā īstenotais vēsturiskais pētījums, atmiņu pieraksti par Madlienas vidusskolu. Tas bija pamatīgs komandas darbs, kura rezultāts bija grāmata „Mana Madlienas vidusskola”. (..) Nu jau vairākus gadus strādāju divos novados – Madonas un Ogres – un allaž savējiem Ērgļos stāstu, cik man labi kolēģi Madlienas vidusskolā un ka ar prieku dodos uz skolu. Tāpat no sirds esmu iemīlējusi darbu „Braku” muzejā. Esmu satikusi un iepazinusi tik daudz gaišu cilvēku, sajutusi tik daudz jauku emociju, ka varu apgalvot, ka mana darba pamatvērtība ir cilvēks. Ja es pati būšu atvērta un pozitīva, tad arī man uzsmaidīs jauki un saprotoši cilvēki. Lai maniem „Brakiem” un Madlienas vidusskolai saules mūžs, lai veiksmē, Dieva svētība un cilvēcisko attiecību skaistums!

Zinta Saulīte

Ar gandarījumu varu atskatīties uz pavadīto darbu un laiku kopā ar saviem kolēģiem, ar ikkatru skolēnu un viņu vecākiem, priecē, ja esmu varējusi būt noderīga un vajadzīga. To paredz

mani darba uzdevumi – palīdzēt ikvienam, kam tas nepieciešams, to liek arī mana sirds – ne padomu dot, bet, turot mieru ar visiem, rādīt ceļu pie Lielā Padomdevēja. Mans spēka avots ir Dievs, viņa vārds, viņa klātbūtne sajūta ik situācijā, ik mirklī.

Maruta Viduce-Ševely

Man vienmēr ir bijusi svarīga vide, kurā dzīvojam, uzturamies, telpas, to aprīkojums, mācību līdzekļi. Tam jāspēj ieinteresēt un piesaistīt. Grūti, bet daudz arī paveikts – esam nodrošināti ar modernu datortehniku, katrā mācību telpā ir projektoris, atsevišķos kabinetos interaktīvās tāfeles, regulāri veicam klašu kosmētiskos remontus, atjaunojam mēbeles, ieguldām līdzekļus elektronikas un robotikas interešu izglītības programmu attīstībā. Organizējam vasaras nometnes Madlienas skolas un apkārtnes bērniem. (..) Madlienas vidusskolu nākotnē redzu kā mūsdienīgu un modernu lauku vidusskolu, kurā ir ar pilsētvidi konkurētspējīga sporta bāze, mūsdienīgi mācību kabineti, jauni un profesionāli pedagogi, zinātkāri skolēni un izglītības kvalitātē ieinteresēti vecāki.

Edgars Viņķis

Šobrīd aizvien sevi uzskatu par iesācēju šajā jomā. Katru dienu cītīgi mācos, analizēju paveikto un plānoju nākamo. Cenšos nepievilt sevi, kolēģus un skolēnus. Es meklēju atbildes

uz jautājumiem, mēģinu izpildīt visu, ko skolēniem apsolu. Jau sesto gadu pulksten 8.00 no rīta veru skolas durvis, steigā ņemu klases atslēgu un eju caur garajiem skolas gaitenītiem, sasveicinoties ar skolēniem, atbildot uz jautājumiem, un, kad beidzot atslēdzu savas klases durvis, es zinu – viņi mani gaida. Un tā ir sajūta, kas piepilda manu sirdi.

Justīne Linde

Vislielāko gandarījumu man sniedz darbs ar savu audzināmo klasi. Veiksmīgā sadarbība ar klases skolēniem un viņu vecākiem ir devusi labus panākumus gan projektā „Maini dzīvi, domā plašāk!”, gan ZZ čempionātos, gan arī parastajos ikdienas darbos. Projekta ideju kopīga izstrādāšana, darbu saplānošana un kopīgi padarītais darbs, lai Madlienas skolas apkārtnē būtu skaistāka un mūsu darba rezultātus vēl daudzus gadus varētu izmantot visi, dod prieku un vēlmi darboties vēl vairāk. Projekts „Maini dzīvi, domā plašāk!” pierādīja, ka ir iespējams pašiem attīstīt idejas, gūt finansējumu un pārliecību, ka sabiedrība labprāt iesaistās un atbalsta skolēnu idejas. Skaistus brīžus var radīt kopīgā darbā, īstenojot varbūt pat pārdrošas idejas un izdarot kaut ko tādu, kas stiprina skolas labo vārdu.

Ligita Ridīze

Skolotāju kolektīvs, 2022. gads.

Tehnisko darbinieku atmiņu pavadieni

Pedagogi un tehniskie darbinieki 2022.gads.

Skola nav iedomājama bez skolotājiem, taču svarīgi ir arī tehniskie darbinieki, kas rūpējas par kārtību, tīrību, veic remontus, sakopj apkārtni, gatavo ēst. Tikpat nozīmīgs ir lietveža un sekretāra darbs. Madlienas vidusskolā ir darbinieki, kas daudzus gadus apzinīgi veic savus pienākumus un šo skolu ir iemīļojuši. Ielūkosimies dažu tehnisko darbinieku atmiņu stāstos un vēlējamos skolai dzimšanas dienā!

Madlienas vidusskolā esmu nostrādājusi 38 gadus. Tā bija kļuvusi kā manas otrās mājas. Piedalījos visos pasākumos – talkās, ekskursijās. Madlienas vidusskolu ir beiguši četri mani bērni un viens mazbērns. Skolā ir daudz kas mainījies. Notikušas daudzas rekonstrukcijas – no klasēm līdz pat sporta zālei. Ar katru gadu skola paliek skaistāka un modernāka. Lai nekad nerimstas bērnu ķnada lielajos skolas gaitēnos!

Maija Pavilaite, tehniskā darbiniece

Skolā nostrādāju 21 gadu. Agrāk, dežurējot pie zvana, bija auksti, nu darba apstākļi ir lieliski. Mācību ēkai ir nomainītas durvis, visās klasēs jauni logi, telpas izremontētas, arī tualetes. Garderobes – modernas un mājīgas. Skolas vide ir kļuvusi patīkamāka. Strādājot iepriecināja ikgadējās kopīgās kolektīva ekskursijas pa Latviju. Liels paldies skolotājiem, kuri palīdzēja izskolot meitu Elītu, dēlu Pēteri un mazdēlu Robertu!

Mārīte Pētersone, tehniskā darbiniece

Madlienas vidusskolā par direktora vietnieku saimnieciskajā darbā strādā-

ju 30 gadus, kas devuši gandarijumu par iecerēto un realizēto. Prieku dod katrs uzlabojums, gan redzams, gan bieži neredzams, kas tiek veikts skolas uzturēšanas un modernizēšanas procesā. To novērtē arī mūsu ilggadējie sadarbības partneri, kuri vēl joprojām savas sporta nometnes vēlas organizēt tieši Madlienas vidusskolā. Patīkami, ka skolas telpas ir ļoti plašas, taču to atjaunošana un uzturēšana nav vienkārša. Mans vēlējums ir praktisks – lai jau tuvākajā nākotnē izdodas skolas renovācija!

Valdis Kušnirs, saimnieks

Es un Madlienas vidusskola esam saistītas jau 37 gadus. Šo skolu absolvēju pirms 45 gadiem. Pēc studijām Rīgas Politehniskajā institūtā nedaudz aizķēros pilsētā, jo mana profesija bija vairāk ar to saistīta, bet tad sailgojos pēc laukiem. Tā sagadījās, ka Madlienas vidusskolā bija nepieciešama bibliotekāres aizvietotāja. Kārtējā vecāku apciemojuma laikā mani satika un uzrunāja direktors Bronislavs Zukulis. Tā sākās manas darba gaitas Madlienas vidusskolā, un te strādāju jau 32 gadus.

Šeit viss ir pazīstams un mīļš. Visi trīs mani bērni arī ir absolvējuši šo vidusskolu. Vienmēr ar smaidu esmu uztvērusi to vecāku iedomas, kas saviem bērniem pēc pamatizglītības iegūšanas meklē tās labākās pilsētas vidusskolas. Uzskatu, ja tikai pats bērns būs motivēts mācīties, mūsu skolotāji pienācīgi sagatavos skolēnus mācībām augstskolā.

Novēlu, lai skolā allaž būtu zinārkāri skolēni un skolotāji, kuri šo skolu mīl! Lai skola palīdz piepildīt daudz

skolēnu sapņus un norāda pareizo dzīves ceļu!

Elita Kaužena, lietvede

Mana pirmā tikšanās ar skolu bija, kad sāku mācīties trešajā klasē. Tas bija 1972. gada 1. septembris – svinīga Madlienas vidusskolas atklāšana. Te ieguvu pamatizglītību. Mani bērni arī mācījās šajā skolā. Tā nu sanāca, ka pirms 33 gadiem dzīves ceļš mani atveda atpakaļ uz skolu, kur sāku strādāt kā tehniskā darbiniece. Skolā ir pavadīti jauki un patīkami darba gadi. Madlienas vidusskolai novēlu vēl ilgi pastāvēt kā vidusskolai, veidoties arvien skaistākai. Lai nekad nepietrūktu skolēnu skolas plašajos gaitēnos!

Zigrīda Andriksone, dežurante

Skolā strādāju vairāk nekā 30 gadus. Madlienas vidusskolu absolvējuši mani bērni. Kas mainījies pa šiem gadiem? Bērni kļuvuši drošāki un pašpārliecināti. Tagad skolā ir daudz izremontētu telpu, ielikti jauni logi un durvis. Man kā tehniskajai darbiniecei ir vieglāk strādāt. Novēlu skolai – lai arī pēc pieciem, desmit un 30 gadiem šeit būtu vieta, kur čalotu bērni un iegūtu zināšanas turpmākajai dzīvei! Lai mums veicas!

Aija Brāle, dežurante

Skola ir kā dzinējs, kas liek visiem augt un tiekties uz gaišāku nākotni! Skola ir tā vieta, kur mēs pavadām savu lielāko daļu laika. Kolēģi ir atbalsts darbā, ikdienas steigā un kopīgos pasākumos. Ikatru gadu piedalāmies novada izglītības darbinieku sporta spēlēs. Prieks, ka tās atbalsta un piedalās mūsu jaunākā pedagogu paaudze, tas ir jauks saliedēšanās pasākums. Nozīmīga ir kopā būšana dažādos pasākumos un braucieni ekskursijās, tas viss dod spēku un enerģiju turpmākajam darbam. Šajā skaistajā un apaļajā jubilejā skolai novēlu labklājību un attīstību, lai visi mērķi tiktu sasniegti un sapņi piepildīti! Skolas darbiniekiem – veselību, radošumu, dzīvesprieku un neizsīkstošu enerģiju! Lai mums netrūkst jauku, talantīgu, zinārkāru skolēnu, kas popularizē Madlienas vidusskolas vārdu!

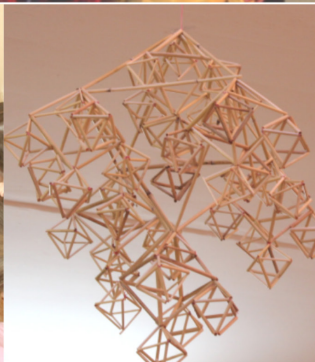
Valentīna Malnača, sekretāre

Skola veido mūsu bērnus par labiem cilvēkiem

1. klases puzuru gatavošanas pasākums, 2016. gads.

Lai skola veiksmīgi augtu un attīstītos, liela nozīme ir sadarbībai ar vecākiem. Ja mamma un tētis ir mazā bērna pamats, tad skola šo zinātkāro ķiparu izglīto, iemāca lasīt, rēķināt, zīmēt, sagatavo viņu lielajai dzīvei. Vienmēr ir svarīgi, ka vecāki ir tepat līdzās, ka viņi uzklausīs, palīdzēs. Skaisti, ja sadarbība „bērns – skolotājs – vecāki” veidojas harmoniska, līdzsvarota un balstīta uz savstarpēju cieņu.

Liels paldies tiem vecākiem, kuri atsaucās, uzrakstīja un novērtēja Madlienas vidusskolas nozīmi viņu bērnu attīstībā, saskatīja skaisto mācību iestādes darbā un pateicās pedagogiem par paveikto.

Uz skolu eju es,
Un somu nesu es,
Un solā apsēžos,
Lai gudrāks kļūtu es!

Novēlam skolai arī turpmāk attīstīties, modernizēties, aktīvi piedalīties dažādos pasākumos un sagatavot skolēnus, kas ar savām zināšanām būtu konkurētspējīgi ar citu skolu absolventiem! Skolai vēlam vienmēr būt skaistai, labus skolotājus, kas iaved dzīvē gudrus cilvēkus, no kuriem atkarīga Latvijas nākotne un katram pašam sava nākotne. Protams, vēlam labus,

Bērns, kurš skolā jūtas labi – tas ir mērķis gan vecākiem, gan skolotājiem, tāpēc visos laikos viens no skolas svarīgākajiem uzdevumiem ir bijis dialoga veidošana ar vecākiem. Gaidot skolas jubileju, atmiņas par kopā pavadītajiem mirkļiem uzdzirkst no jauna. Pateicībā un mīlestībā. Milzīgs gandarījums ir par kopīgām aktivitātēm gan skolas, gan klases, gan pašu vecāku veidotajos pasākumos. Tie ir kopīgi svētki, neaizmirstami pārgājieni ar pārsteigumiem, sporta, patriotismu veicinošas aktivitātes, atraktīvi pikniki un daudz citu kopīgu brīžu. Tas satuvina, vieno un priecē mūs visus – skolēnus, vecākus, skolotājus.

Skolotāja Signe Kušnīre

Neesmu mācījies Madlienas vidusskolā, taču te skolojušies mani bērni – Edgars, Justīne un Eduards Praliči. Esmu dzimis un audzis Jēkabpilī, kā arī pamatizglītību ieguvu tagadējā Jēkabpils ģimnāzijā. Mācības turpināju Aizupes meža tehnikumā. Ir augstākā izglītība uzņēmējdarbības vadībā.

Saskarsme ar Madlienas vidussko-

2. klases vecāki

Armands Praliča uzruna 2013. gada 1. septembrī.

lu sākās 1997. gadā, kad 1. klasē sāka mācīties mans vecākais dēls Edgars. Turpmākajos gados vidējo izglītību skolā apguva meita Justīne un jaunākais dēls Eduards. Tā ir sanācis, ka visus šos gadus līdz 2018. gadam esmu bijis ciešā sasaistē ar vidusskolu, darbojoties skolas padomē un nepilnus 20 gadus būdams tās priekšsēdētājs. 20 gadu garumā ir bijusi iespēja vērot pārmaiņas gan skolā, gan izglītības sistēmā kopumā, sadarbojoties ar trim skolas direktoriem – Ingu Šrāderi, Aldu Karasevu un Edgaru Viņķi.

Skolas padomei mācību iestādes dzīvē ir liela nozīme, ja tā savas funkcijas pilda atbildīgi. Tā kā daļu skolas padomes sastāva veido vecāki, tas ir instruments, kā veiksmīgas mijiedarbības rezultātā (skolotāji, skolēni, vecāki) pozitīvi ietekmēt skolas dzīves norises, kā arī saimnieciska rakstura jautājumus. Kā piemēru varu minēt skolas padomes nostāju nepieļaut internāta likvidācija, ko injicēja tā laika Madlienas pašvaldība. Paejot gadiem, pārliecinājāmies par internāta lietderību un nepieciešamību.

Esmu lepnis, ka ar skolas padomes iniciatīvu un direktora Edgara Viņķa atbalstu vidusskolniekiem ir iespēja apgūt pašvaldības apmaksātu B kategorijas auto vadītāja kvalifikāciju. Šādu piemēru ir daudz, un ir prieks par padarīto.

Esmu piedalījies daudzās skolas akreditācijas procedūrās, kurās ir nācies saskarties gan ar izglītību pārstāvošiem ierēdņiem, gan tik svārstīgajām tendencēm izglītībā. Par piemēru var kalpot laika posms, kad sākumklasēm atcēla atzīmju vērtēšanas sistēmu, kas laika gaitā atstāja negatīvu ietekmi.

Grūti ir bijis samierināties ar to, kā ir krities skolotāja profesijas prestižs. Samierināties un vērot to, kā jaunā paaudze strauji apgūst un izmanto savas tiesības, tajā pašā laikā aizmirstot pienākumus. Protams, ka vienmēr būs lietas, kuras mēs vēlētos uzlabot.

Madlienas vidusskola šo gadu garumā ir pilnveidojusies un šodien ir gatava nodrošināt kvalitatīvu izglītību mācīties gribētājiem. Par to gribu pateikt lielu paldies visam skolas kolektīvam, cilvēkiem, kas ikdienā strādā skolā.

Tētis Armands Praličs

Madlienas vidusskola ir mūsu skola jau vairākās paaudzēs. To ir absolvējusi mana mammas māsa Rita Rābe, mani brāļi – Ivars un Juris Baltači, es – Daiga Kļaviņa (Vītoļiņa), un to ir absolvējusi arī mana vecākā meita Māra Kļaviņa. Jaunākā meita Silva Kļaviņa joprojām turpina mācības vidusskolā. Es ceru, ka kādu dienu šo skolu absolvēs arī mani mazbērni. Tieši tik svarīga mūsu ģimenei ir šī skola. Tā ir bijusi kā otrās mājas nozīmīgu dzīves periodu, kuru nespēju aizmirst nekad, jo šeit piedzīvoto emociju gamma ir bijusi ļoti raiba – smieklī mijušies ar asarām – gan prieka, gan bēdu.

Kad mācības skolā uzsāka mana vecākā meita Māra, viņas klasei ļoti laimējās ar klases audzinātājam – sākumskolas klases audzinātāju Signi Kušniri un pamatskolas, vēlāk arī vidusskolas klases audzinātāju Anitu Jākobsoni. Šo gadu laikā sadarbība ar klases audzinātājam ir bijusi kā laba projekta realizācija, kurā var redzēt, kā mazais skolēns aug, attīstās un pilnveidojas, lai kļūtu par neatņemamu sabiedrības sastāvdaļu. Ir bijuši gan jautri smieklī, brīnišķīgi svētki un kopīgas ekskursijas, gan asaras, kad jārisina bērnu savstarpējās attiecības vai mācību problēmas. Vienmēr ir bijusi sajūta, ka skolotājas bērnu audzināšanā un skološanā ir ielikušas visu savu sirdi un dvēseli. Varētu teikt, ka bērniem

viņas bija kā otrās mammas, un bērnu audzināšana bija kopīgs komandas darbs. Tomēr jāsaprot, ja skolotājas gan ar vecākiem, gan bērniem ir uz „viena vilņa”, tad sadarbība nevar būt grūta. Spilgti palicis atmiņā, kad pēc vecākās meitas Māras ceturtās klases izlaiduma bērni palika skolā pa nakti. Mēs, vecāki, kopā ar skolotāju Signi bijām noorganizējuši pārsteigumu. Un brīdī, kad redzu bērnu priekpilnās acis, saprotu, cik svarīga ir šī sadarbība ar skolotāju. Jo gadījumā, ja skolotāja par dažādām idejām nav „iedegusies”, tad nekas neizdosies. Ar skolotāju Anitu bērniem vēl joprojām ir ļoti tuvas attiecības. Reiz kopā ar citiem vecākiem un Anitu noorganizējām tēju stādīšanu pie stadiona, tās vēl joprojām ir un aug brašumā. Par šo īpašs paldies Ralfa Bītes mammai Ritai Pučekaitei par projektu.

Mani vienmēr priecēja, ka reizēs, kad bērni bija izdomājuši kaut kur piedalīties, piemēram, „ZZ čempionātā”, Anita vienmēr viņus atbalstīja, deva padomu un ieteica, kā būtu labāk. Tāpēc gadījumos, kad Anita jautāja pēc mūsu, vecāku, palīdzības, bija skaidrs, ka ir jādara, jo tas būtu tikai mūsu pašu bērnu labā. Ja skolotājas mūsu bērnos iegulda tik daudz, tad vecāku pienākums ir atsaukties palīdzībai jebkurā gadījumā.

9. klase kopā ar vecākiem stāda tūjas, 2016. gads.

5. klases pārgājies gar jūru, 2016. gads.

Svarīga ir arī vecāku savstarpējā sapratne, cieņa un vēlme sadarboties. Kaut ko darot komandā, rezultāts ir daudz vieglāk sasniedzams nekā tad, kad klasē ir viens vecāks, kurš visu izdara. Šajā klasē bija brīnišķīga vecāku komanda.

Laikā, kad es mācījos Madlienas vidusskolā, skolotāju un vecāku sadarbība nebija tik tuva, kāda tā ir šobrīd. Manuprāt, skolotājas ir vairāk ieinteresētas ne tikai iemācīt bērniem savu priekšmetu, bet arī izveidot patīkamas attiecības ar bērniem un viņu vecākiem.

Mamma Daiga Kļaviņa

Pirms 11 gadiem sākās mūsu ģimenes sadarbība ar Madlienas vidusskolu. Tai ir ļoti liela nozīme, jo tās vidū ir bērni. Jo ir labāks dialogs starp skolu un vecākiem, jo vieglāk būs skolēnam. Vecākiem ir svarīgi zināt, kā bērnam klājas skolā. Šajos laikos vecāki ir arvien vairāk aizņemti darbā un mazāk pievēršas bērna dzīvei skolā, mazāk ar viņu sarunājas.

Pirmajā skolas dienā 1. klasē bērnus un vecākus sagaidīja skolotāja Signe Kušnīre, kas iedrošināja tālākām skolas gaitām. Mazajās klasēs vecāki

vienmēr nāca uz skolu, iesaistījās ar bērniem visādās aktivitātēs. Gadiem ritot uz priekšu, skola kļuva arvien tuvāka. Skolā bērni guva gan zināšanas, gan dzīves pieredzi, gan pilnveidojās vecāku sadarbība ar skolu.

Pamatskolā un vidusskolā aktīvākā sadarbība notika ar audzinātāju Intu Ošu. Vecāki vienmēr bija atsaucīgi un apmeklēja vecāku sapulces, labprāt iesaistījās skolas dzīvē. Visiem kopā bija daudz pasākumu un piedzīvojumu. Bērni ar audzinātāju veidoja īpašus pārsteigumus Ziemassvētkos. Piemēram, sirsnīgi un aizraujoši uzdevumi tika izrādīti vecākiem par prieku. Vislielākais piedzīvojums 5. klasē bija vasaras divu dienu pārgājiens vecākiem kopā ar bērniem gar Vidzemes akmeņaino jūras krastu. Bērniem netraucēja ne karstā saule, ne vējš. Pārgājiena laikā notika daudzas interesantas sarunas, visi kopā veidojām smilšu skulptūras. Tas bija neaizmirstams piedzīvojums gan bērniem, gan vecākiem! Paldies skolotājiem par atbalstu, radošumu un vēlmi mūsu bērnus izaudzināt par labiem un gudriem cilvēkiem!

Mamma Jolanta Rozenšteina

Madlienas vidusskola ir arī mūsu skola nu jau 15 gadus. Abi vecākie dēli – Rainers un Ralfs Kriškāni – skolu beiguši, taču vienmēr tā tiek pieminēta ar skaistām atmiņām. Kaut arī neesam vietējie, manuprāt, tikām uzņemti draudzīgi, un droši varu teikt, ka esam savējie un piederīgi Madlienas vidusskolai. Kad dēli uzsāka skolas gaitas, skolu vadīja Alda Karaseva, ļoti spēcīga personība, inteligenta, zinoša un jauka sieviete. Viņas ieguldījums skolas vadīšanas laikā ir nenovērtējams, un pasākumos atceros viņas uzrunas, šķiet, klausījies aizturētu elpu. Vēl gribu izcelt spilgtu personību, kas bija skolas kolektīvā, – Elita Atslēdziņa. Manuprāt, viņām kopā bija ļoti labs, veiksmīgs tandēms. Tik daudzpusīga, piesātināta gan ar pasākumiem, gan ārpusstundu nodarbībām, tāda krāšņā skolas dzīve. Šķiet, dēļiem par šo periodu saglabājušās visspilgtākās atmiņas. Paldies Elitai, nezinu, kā viņa to panāca, bet dēli dejoja skolas deju kolektīvā, vienīgi pateicoties viņai. Nevienam citam tas vairāk nav izdevies. Jauks, inteligents ir arī pašreizējais skolas direktors Edgars Viņķis. Viņa vadīšanas stils ir citāds, bet ne sliktāks. Paldies, ka viņš joprojām Madlienas vidusskolu cenšas veidot kā stipru, konkurētspējīgu, ar izaugsmi nākotnē. Paldies visiem pedagogiem un pārējiem darbiniekiem. Jūs katrs esat gabiliņš no lielās skolas puzzles, bez kuras neiznāktu viss koptēls. Vēl īpaša vieta mūsu sirdīs ir Signei Kušnīrei, Anitai Jākobsonei, Dzidrai Ozolai-Ozoliņai, Daivai Lūsei. Liels paldies jums no mūsu ģimenes! Skolai novēlu ilgu mūžu. Lai Madlienas vidusskolas vārdu zina ne tikai Latvijas robežās, bet tālu, tālu pasaulē!

Mamma Laine Kriškāne

Madlienas vidusskola ir mana skola kopš 1987. gada, un esmu 25. izlaiduma absolvente (1999. gads). Skolas laiks saistās ar dažāda veida aktivitātēm un interesantiem notikumiem. Tādi īsteni krāšņi un piepildīti bija tieši vidusskolas gadi, kad paši jau jutāmies pieauguši, veidojās arī citādākas attiecības ar skolotājiem, kuri pret mums izturējās kā pret pieaugušajiem, nevis bērniem. Piedalījos

Veselību veicinošo skolu programmā, kā arī skolēnu pašpārvaldē un līdz ar to arī kā skolēnu pārstāvis skolas padomes sēdēs un tajā laikā nevarēju iedomāties, ka pēc nepilniem 10 gadiem skolas padomē būšu jau kā vecāku pārstāvis un vēl nedaudz vēlāk pārņemšu skolas padomes priekšsēdētāja amatu, jo Madlienas vidusskola ir arī manu meitu skola – Tince absolvēja Madlienas vidusskolu 2020. gadā, bet Justīne šogad pēc 9. klases beigšanas turpinās mācības Madlienas vidusskolas 10. klasē. Līdz ar to lielu daļu savas dzīves esmu cieši saistīta ar Madlienas vidusskolu. Ir interesanti, ka daļa skolotāju, kas mācīja mani, nu māca manas meitas. Ir prieks par jaunajiem skolotājiem, kuri sāk strādāt skolā, jo īpaši tiem, kas ir no mūsu skolas audzēkņu vidus. Esmu priecīga, ka arī šobrīd varu līdzdarboties, piedalīties skolas dzīves norisēs, kā arī nepieciešamības gadījumā sniegt savu artavu kādu sarežģītu situāciju risināšanā. No skolas gadiem man ir ne tikai patīkamas atmiņas, bet arī tāds savējo – īpašo draudzeņu loks, jo ikdienā komunicējam sešas mūsu klases meitenes, un esam cita citai gan priekos, gan arī ļoti liels atbalsts dzīves grūtajos brīžos.

Skolai novēlu turpināt būt un pastāvēt šajos sarežģītajos un izaicinājuma pilnajos pārmaiņu laikos. Skolotājiem un skolēniem novēlu prasmi pielāgoties jaunajiem apstākļiem un nezaudēt degsmi mācīt un mācīties, iet līdzīkam, saglabājot entuziasmu un aizrautību!

Mamma Kristīne Kristjansone

Madlienas vidusskola ir skola, kurā šobrīd mācās visi mani bērni – Kārlis Krusters, Patrīcija Anna, Terēza Elza Roņi. Pirmo reizi ienākot skolā, nezināju nevienu skolotāju, bet bija pārlicība, ka lauku pagasta skolā ir vairāk cilvēcības, sirsnības, iejūtības un ieinteresētība katra skolēna izaugsmei. Atskatoties šo septiņu gadu garumā, ko esmu pavadījusi, iesaistoties bērnu skolas dzīvē, varu teikt, ka tieši šīs īpašības ir Madlienas vidusskolas pievienotā vērtība.

Sadarbība, kas ir izveidojusies starp mani kā vecāku un skolotājiem, ir nenovērtējams ieguvums manu bērnu attīstībā. Varu tikai apbrīnot skolotāju pacietību, atbildot uz manu kārtējo

Kristīne Kristjansone ar meitām – Tīci un Justīni, 2022. gads.

zvanu ar jautājumu, kas ir tas, ko mans bērns nesaprot, kur ir robi zināšanās, kur ir nepieciešams piestrādāt vairāk. Nekad neviens no skolotājiem, ar kuru esmu runājusi, nav izrādījis vienaldzību. Drīzāk otrādi – tā ticība bērnu zināšanu attīstībai reizēm no skolotāju puses ir bijusi lielāka par manējo. Paldies par to!

Mani bērni ir ieguvuši lielisko draugu – grāmatu –, pateicoties skolotājas Signes Kušnires ieinteresētībai. Tieši viņa deva tik nepieciešamo stimulu, atsūtot informāciju par izdevniecības „Zvaigzne ABC” rīkoto Lasīšanas stafeti. Nevajag jau it kā daudz – tikai pareizā laikā pareizos vārdus atrast, taču tā ir nenovērtējama māksla notrāpīt, lai sadzird, lai rodas azarts bērnam pašā – pētīt, lasīt, piedalīties, iesaistīties. Reizēm tas, ko es kā vecāks stāstu bērniem, kaut kā neaizķeras, nepaliek viņu apziņā, savukārt, to pašu izdzirdot no skolotājas, notiek tas brīnums, tā dzirkstele iedegas. Tāpat bija šajā gadījumā ar grāmatu lasīšanu. Paldies, skolotāj, par pareizā brīdī doto stimulu!

Madlienas vidusskolas skolotāji ļāva iesaistīties, būt bērnu dzīvē arī skolā. Bija vecāku vadītās stundas, bija puzuru un sveču veidošanas pasākumi, bija neiztrūkstošā gatavošanās koncertiem un dejošanas skatēm. No vienas puses, saprotu, ka ar savu darbošanos palīdzu, kaut vai, piemēram, visas tās pastalas, kas sasietas, biželes, kas sapītas dejošanas skatēm, bet, no otras puses, šī ir lieliska iespēja redzēt, kā aug mans bērns – viens, otrs vai trešais. Un viņi tik nežēlīgi ātri izaug! Tiešām novērtēju iespēju redzēt, dzirdēt un sajūst.

Septiņu gadu laikā manai ģimenei Madlienas vidusskola ir tā, uz kuru ejam labprāt, jo tā ir vieta ar savu dvēselīti, ko rada tās kolektīvs kopā ar bērniem. Madlienas vidusskolai jubilejā novēlu nepazaudēt šo saikni – bērns, skolotājs, vecāks, būt tikpat atsaucīgiem. Lai ir vēl daudz tādu bērnu, kas, aizejot „lielajā dzīvē”, varētu atcerēties laiku, kas pavadīts Madlienas vidusskolā, ar smaidu sejā!

Mamma Liēna Rone

Skolēnu dzeja gadu ritumā

Māris Iraids, 2002. gads.

Skola – tā ir iespēja skolēnam at-tīstīties radoši. Un viens no veidiem – rakstīt dzeju, esejas, pasakas, minia-tūras. Kopš 2002. gada iznāk Madlie-nas vidusskolas literārais žurnāls, kurā apkopoti katra mācību gada radošie darbi. Līdzās žurnālam skolēnu dze-ju, esejas, konkursu labākos darbus var lasīt arī Madlienas pagasta avīzē „Mana Madliena” (agrāk – „Madlienas Vēstis”). Radošos darbus vienmēr pa-pildina zīmējumi. Ielūkosimies skolēnu jaunradē gadu ritumā!

Dzīves ceļos

Es nezinu,
kāpēc man jāklūst
par ceļazīmi
Tavā likteņgaitā.
Es nezinu,
kāpēc Tev manējā.

Bet paiet garām

neievērojis
nevar.
(Tādi tie likumi.)

Un nu tu pēti
un domā,
kas es par zīmi,
ko mācu,
un es Tevi tāpat.

Kad saprasts,
iegaumēts viss,
to atstāj
ceļmalā.

Ej tālāk,
vairs nedomā
par ceļazīmi –
mani.
Aizmirsti.
Arī es –
tāpat.

Sanda Bergmane-Behmane,
12.kl., 2001. gads

Rudens noskaņas dabā

Pēc ziedošā pavasara,
Pēc vasaras jaukuma
Just rudens briedumu –
Tā tīrā bauda!

Pēc veiktiem darbiem,
Kad raža jau vākta:
Viss pagrabā, klētīs un šķūņos tiek
krauts,
Baudi šo krāšņumu, draugs!

Cik jaukas pastaigas mežā!
Svētdienas lietus sēnes ir cēlis,
Brūklenes sārtojas mētrās.
Kāds gadalaiks bagāts – tas rudens.

Kā pasaka pirms tumsas...
Pirms drūmā novembra –
Pirms veļu laika un skarbās ziemas-
Nāk rudens!

Izbaudi šo krāšņumu –
Šo atvasaru!

Linda Celmiņa, 9.kl., 2005. gads

Rudens

Rudens, šis košais un smeldošais
laiks,
Tas mūs ierauj nebeidzamā virpulī.
Ik pa dienai līst un līst,
Griežas dubļi un asaras šķīst.
Tik mūsu dzīvei mazs saldumiņš
tiek
No kāda mežābeles augļa.
Sēžu pie kamīna, malkoju tēju,
Liekas, ka dzīvei vairs neredzu jēgu.
Pārņem tāds tukšums,
Gribas vien raudāt.
Bet zinu es, tas nelaimi nes.
Moka bezmiegs, lasu tikmēr,
Kamēr zeltainā saule lec.
Tālāk atkal ir jauna diena,
Viss ir tik gaišs un mirdzošs.
Nodzied gailis, atveru acis,
Liekas, ka tumsa jau garām,
Bet es zinu, nāk atkal vakars,
Kas mani sagaidīs
Un projām nekad nelaidīs.

Linda Iraids, 8.kl., 2006. gads

Skolēnu dzeja gadu ritumā

Airīta Tirša, 2007. gads.

AIRĪTA TIRŠA 3.klase

Cik skaisti, kad lietus līst!

Dienas vidus tukšs un vēss,
Neparasta tumsa.
Zieds savu galvu atvērt spēs,
Jo dzirdama ir lietus jūsmā.

Līdz ar visām puķu puķēm
Koki savus zarus liec.
Gan uz visām debess pusēm,
Gan kur saldaiss bišu spiets.

Sajust lietus pieskārienu –
Prieks, kas it nemaz nav liegts.
Pat uz galvas, pat uz vaiga
Skaistākais nu tiek sniegts.

Drīz katra lietus pērle
Uz dzidrās zāles galiem
Kā jautra bērnu spēle
Velsies pa dabas matiem zaļiem.

Marta Ločmele, 9. kl., 2008. gads

Skola,
Liela, skaista,
Mācos, domāju, piedalos.
Šeit vienmēr ir jautri.
Mācību iestāde.

M. Liepiņš, A. Jākobsons,
10.kl., 2009. gads

Pārbaudes darbs,
Ekstrēms, ārpus likuma,
Rakstu, špikoju, cīnos.
Vienmēr vēlos to pildīt.
Kontroldarbs.

J. Lēnais, E. Kušnirs,
11.kl., 2009. gads

Ar šodienas acīm uz dzīvi es raugos
Un domāju atmiņā paturēt vēl
Tos mirkļus, kas skolā man
diendienā aizrit,
Jo šķiršanās pienāks pavisam drīz.

Es pateicos skolai par mājīgo vidi,
Te jūtos es labi, man draugu te
daudz.

Es pateicos zinību devējiem
saviem,
Te gudrību smēlos, cik spēju to
nest.

Māra Atslēdzīņa, 11.kl., 2011. gads

No tevis ēnas bēg, pat nakts
melnākajā tumsā
Tā esi tu – viena no gaišākajām
celtnēm.

Vienalga, vai jauna vai veca,
Divu vai vairākstāvu.

Vienalga, vai tu atrodies kalnā vai
līdzenumā,

Nostūrī vai liela ceļa malā.

Tu paliksi atmiņā

Ilgi jo ilgi.

Elīna Zālīte, 11.kl., 2011. gads

Kad vasarā sāk palikt klusi,
Ir jāsāk iet uz skolas pusi –

Ar lielu, smagu somu

Un gaišu, gudru domu.

Es skolas kalnā nāku

Un gudrīb's apgūt sāku.

Justīne Praliča, 12.kl., 2011. gads

Ruden, ruden, cik bagāts tu!

Krāšņās lapas vējā virpuļo,

Daudzas zīles ozoli dod.

Spilgtos ziedus salna kož,

Siltā saule mākoņos zūd.

Ruden, ruden, palīdzi man!

Krāsainās lapas pie manis sauc!

Ozolu zīles dāvinī man!

Neļauj salnai ziedus kost,

Mākoņus projām no saules dzen!

Linda Smilškalne, 5.kl., 2014. gads

Vasara ienāk manā sirdī

Un ar smaīdu projām iet,

Klāt jau atkal krāšņais rudens,

Mācības un bērnu prieks.

Koku lapas dzeltēt sāk

Un no koka lejā krīt,

Vīsiem prieks, ka rudens klāt,

Jo lapas krīt un dancot sāk.

Amanda Brauere, 6.kl., 2014. gads

Vasara jau atkal galā,
Lielie darbi jāliek malā.
Pirmais septembris – jau skola,
Bērniem pasliktinās oma.

Negribu uz skolu celties,
Prāts vēl grib pa gultu velties.
Skolotājas ļoti bargas,
Darbadienas skarbas, skarbas.

Labāk palikt vasarā
Tā kā bērnu pasakā.
Nebij' pienākumu man,
Vasarā bij' jautri gan.

Rainers Kriškāns, 7.kl., 2014. gads

Laukā jau drēgns un rudenīgs laiks,
No rītiem salnas pieskāriens maigs.

Vēl šur tur saulīti manām,

Biežāk jau lietu pilinām.

Stiprāk sāk pūst vējš,
Koku krāsainās lapas plēš.
Biežāk paceļas migla –
Viegla, balta un mikla.

Sāk palēnām aizlidot putni,
Un kukaiņi mājvietas rod.
Vēl nedaudzās puķītes zied,
Kaut daba pie miera jau iet.

Klusi kā pelīte aizgāja vasara,
Lēnītēm nokrita lietus asara.
Ātri atskrēja rudens,
Atkal ražīgs un varens.

Ieva Jēgere, 8.kl., 2014. gads

Liga Paeglīte 2005. gads.

Indra Kļaviņa, 2003. gads.

Rudens

Jau lapas krāsoties sāk,
Un bērni uz skolu nāk.
Vēl dārzos zied pēdējie ziedi –
Rudens klāt!

Vāverītes čaklās
Rudens bagātību vāc,
Lai tās auksto ziemu
Droši izturēt var.

Dzēves kārtojas kāšos,
Uz dienvidiem dodas tās.
Sveikas tās māj mums –
Līdz pavasarim – atā!

Krista Streile, 6.kl., 2016. gads

Vasaras naktī

Kad lietus naktī ļoti lija,
Zāle zaļāka tad bija.
Un, tik zaļu skatu redzot,
Gribējās to uzgleznot.

Gleznot skaisti, tā, lai prieks,
Ota slīdētu kā nieks,
Krāsas visas kopā juktu,
No zāles ārā tauriņš muku.

Notika tas viss man sapnī,
Kāds noslēpies bij' caurā spainī,
Dziedāja tas klusu, klusu,
Laikam taisījās uz dusu.

Gleznošu es arī to –
Spaini pašu krāšņāko.
Ar nezināmo, kas tup iekšā,
Ar to, kas nestādās man priekšā.

Otas plīst, un krāsas šķīst,
Pāri juntam ūdens līst,
Domas galvā manā klīst,
Laikam laiks man gultā līst.

Tince Mūrniece, 8.kl., 2016. gads

Rudens, rudens,
Lietus līst,
Un vasara arī
Kavējas vēl.

No rīta ir auksts,
Pa dienu karsts.
Lapas jau krāsojas
Un krīt zemē.

Uz skolu nu bērni
Doties jau sāk,
Jaunas zināšanas gūt
Un tās papildināt.

Paula Trence, 6.kl., 2019. gads

Rudens pienācis ir ātri,
Kokam lapas krāsojas sārti.
Jākpj atkal skolas kalnā,
Jāliek plecos soma smagā.
Vai es kāda stipriniece?
Bet, ja gribu būt teicamniece,
Tad jānes smagās grāmatas,
Sporta tērps un burtnīcas.

Drīz jau klāt būs oktobris,
Vēl viens brīvlaiks nopelnīts,
Cerams, sniegs būs uzsnidzis –
Tas nu gan būs brīnums īsts!

Ieva Rābe, 7.kl., 2019. gads

Ezīt's kamoliņā tinas,
Tārpiņš dziļāk zemē lien.
Un no lieliem, maziem kokiem
Lapiņas tad zemē krīt.

Kad dārzos āboli vēl briest
Un čaklas rokas viņi gaid',
Stāv pagalmā jau saimniece,
Un laimīgi tā smaida,
Jo rudens nu ir atnācis
Ar bagātīgām balvām.

Ieva Kleinberga, 6.kl., 2020. gads

Ak, ruden, rudentiņ,
Jau atkal klāt tu esi
Ar dzestriem rītiņiem
Un vējiem draiskiem.

Ar miglas palagiem
Un krāsām raibām.
Ak, ruden, rudentiņ,
Cik daiļš gan esi!

Un lapas kokos krāsojas
Pa dienām un pa stundām.
Tad draiskais vējš tās nopūtīs
Un pa gaisu aiznesīs.

Tur dzērvju klaigas dzirdamas,
Kas baru kopā sauc.
Tām garā ceļā jādodas,
Jo rudens projām sauc.

Ak, ruden, rudentiņ,
Jel mirkli uzgaidi,
Lai tavu daiļumu
Var ilgāk izbaudīt!

Lamberte Daniela, 9.kl., 2020. gads

Laime

Laime – tas ir prieks, kas izdzīst
ātri,
Laime tad, kad tavi vaigi mirdz
sārti,
Laime ir ņemt, un laime ir dot,
Laime ir, ja tu spēj piedot.

Laime nav zvaniņi, kas zvana,
Laimi rada, kad kāds tavu vārdu
saka,
Un, ja esi noguris,
Tad kāds mīļi apskāvis.

Laimei nemaz nevajag tik daudz,
Vecākiem pietiek jau, ka tu audz.
Bet ko domāju es?

Laime spēlē paslēpes!

Mareks Laizāns, 9.kl., 2021. gads

Paula Kļaviņa, 2018. gads.

Ak, valoda, valodiņa!

Lai me ir vārds ar ļoti izplūdušu nozīmi.

Mūsu senčiem darbs nozīmēja darīt darbu.

Dzejolis ir tāds mazs stāstiņš par piedzīvojumiem.

Virsraksts atklāj par to, kas dzejoli atklāts.

Literārā pasaka ir tā, ko nav uztaisījusi tauta.

Krievu valodu esmu mācījies, bet neiemācījos līdz galam.

Meitenes lasa par mīlestību, bet puisi – par karu, tehniku un vientulību.

Fermā lielais, grūsnais runcis uzvedās kā fermas boss.

Stikla kalns [lugā „Zelta zirgs”] izskatās pēc ļoti daudz stikliem, kuri tika sadauzīti un sabērti čupā.

Sūnu Ciems bija neparasts ar to, ka tas sastāvēja no sliņķiem.

R. Blaumanis dzeju rakstījis no sirds un domājis, ko raksta.

Grīntāls [novelē „Nāves ēnā”] beigās mazliet kļuva bezcerīgs, bet nepadevās un dabūja citiem brīvību.

Edgaram [novelē “Purva bridējs”] ļoti patīk Kristīne, jo viņa tāda, kāda ir, tāda ir.

Edgars no savas sirds vēlas, lai būtu kopā ar Kristīni, kas nes dzīves jēgu un prieku viņa dzīvē.

Varētu, no vienas puses, pat teikt, ka Kristīne vēl nesaprot, kas ir mīlestība, un izvēlas to muļķīgāko.

Kristīne Akmentiņu neuzskatīja par vīra materiālu.

Edgars ir arī paliels dzērājs.

Edgars sevi raksturo kā purvā iesprūdušu.

Kristīne ir pretimnākoša. Viņa nāca pretī Edgaram, deva viņam iespējas.

Edgars bija nogājis no „sliedēm”, un Kristīne vēlējās viņam palīdzēt nonākt uz pareizā ceļa.

Kristīnei patīk Edgara cēlums, kuru viņš izrāda tajās reizēs, kad nav samaitāts.

Skolotāja: „Kāpēc R. Blaumaņa komēdijai „Skroderdienas Silmačos” otrs nosaukums ir „Nomaldījušās sirdis”?”

Pirmais skolēns: „Lugā notiek mīlestība starp sešiem cilvēkiem, taču līdz beigām beigām neviens nebija atradis to īsto

mīlu.”

Otrais skolēns: „Lugā ir aprakstīts par vairākiem mīlas stāstiem, un paši nezina, ko sirds grib un ko precēt.”

R. Blaumanis „Skroderdienas Silmačos” rakstīja, lai varētu pasmieties līdz asarām.

Dūdars ir smagi strādājošs skroderis.

Abi [Pičuks un Auce] vēlas lielas algas, tāpēc nolēmuši strādāt kā zirgi.

Kārlēnam patika Ieviņa. Kārlēns to izrādīja ar izturēšanos pret viņu un alus dzeršanu vēlāk Līgo dienā.

Ieviņa ļoti baidās dabūt pa ausīm.

Braucot uz pilsētu, Antonija piedzirdēja Aleksi, tie kopā atpūtās krogā, kur Antonija pierunāja Aleksi kļūt par Silmaču saimnieku.

Antonijas mīlestība pret Aleksi bija palikusi akla.

Joske un Zāra mīl viens otru, bet Ābrams ir starp viņiem.

Ieva [lugā „Indrāni”] bija čakla, strādīga, bet iekšā valdīja liels ļaunums.

Vecais Mālnieks [novelē „Salna pavasarī”] vēlas, lai Liene sastāda kompāniju viņa pēdējos dzīves gados.

Mālnieks ir 72 gadus vecs vīriņš, kurš ir skaisti saģērbies, bet āda izskatās sausa, un viņš ir grumbains.

Mālnieks ar savu gudro, mierīgo, pārliecinošo runu un, vēl drusku Lieni piedzirdījis, viņu iegūst sev.

Mālnieks zināja Lienes vājās vietas.

Liene izvēlējās lēmumu, ka precēs Mālnieku mantas dēļ, bet mīlestību nolika malā.

Negatīvais novelē ir tas, ka Andram tiek salauzta sirds, jo viņš ļoti mīlēja Lieni, bet Liene izvēlas dumju lēmumu.

Krustiņš [lugā „Pazudušais dēls”] – dēls, kas ir liels dzērājs jau kopš mazām dienām.

Lugā „Indrāni” parādītas vecāku un bērnu attiecības, kur iejaukti meli un kāre pēc bagātības.

Tēls, kurš visvairāk bija iepinies mīlestības un nodevības pīnēkļos, bija Indrānu māte.

Materiālu apkopēja Zinta Saulīte

Madlienas vidusskolas speciālizlaidums. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Dobums”.

Atbildīgā par izdevumu-Zinta Saulīte, maketētājs -Mareks Liepa.

e-pasts: madlienasvidusskola@ogresnovads.lv

Adrese: Madlienas vidusskola, “Skola”, Madliena,

Madlienas pagasts, Ogres novads

